

Miskraam

Het Nieuwsblad

maandag 15 december 2014

Het nieuws dat Premier Michel en zijn vrouw hun kindje hebben verloren heeft me erg aangegrepen. Wij verloren ons kindje op 6 maanden zwangerschap, ons eerste zoontje Tibo*.

Al even droevig is de manier waarop dit nieuws in de pers komt. Zo lees ik in jullie artikel dat ze een 'miskraam' hadden. Hoe kan je een kindje dat je voelt schoppen in je buik nog een miskraam noemen? In veel gevallen is het geslacht gekend, heeft het kindje al een naam, is het kamertje gekozen, ...

Het wordt nog erger wanneer er geschreven wordt dat het kindje nooit zal geboren worden. Hoe is dit mogelijk? Er zit een kindje in je buik dus moet je bevallen. En elke vrouw die bevalt wordt mama. Het is al zo'n dramatische gebeurtenis maar het onbegrip maakt het nog veel moeilijker.

Ik ben bevallen van Tibo, net zoals van mijn andere kinderen Raf, Pol en Fien.

Telkens we in de pers geconfronteerd worden met deze zeer ongelukkige uitspraken komt er zoveel verdriet en boosheid om dit onbegrip naar boven. Dat dit anno 2014 nog steeds gebeurt is niet te begrijpen.

De vereniging Met Lege Handen probeert hierin verandering te brengen. Als we dan op deze foute bewoordingen stuiten in de media zakt de moed ons soms in de schoenen. Want het doet pijn, het niet erkennen van ons kind, ons verdriet.

Annelies Maes